

MUSAKA OD BUBACA

Na ovom divnom svetu ima raznih smradova, ali ništa tako ne smrdi kao dinstani bupci. I kad im se doda sitno iseckani luk, biber, ljuta papričica, iz nadahnuća strugano morsko orašče, opet ništa. Ili kad se preliju kečapom. Uzalud. Smrde nekako na dugo zadržavani prdež.

Da li od prdeža običnog i neobičnog čoveka može da se napravi priča? Da li je u redu da tu priču napiše žena? Iako je celo čovečanstvo od pamtiveka obavijeno maglom, prdež je prevashodno bio privilegija muškaraca. Još od Kosovskog boja preko istrage i seče poturica samo muškarcima je bilo dozvoljeno da prdnu, ženama jedino da stisnu. Detinjstva neobičnih ljudi puna su običnih prdeža. O detinjstvu Njegoševom šta još da se kaže što ne znamo, osim onog što je ostalo zabeleženo u tajnom dnevniku Sime Milutinovića Sarajlije, da je čuveni pesnik, kao dečak, iz nesputane radosti življenja skakutao po crnogorskom kršu, i kao pčela med, sakupljao prdeščice u teglu, koju bi potom krišom otvorao kada se viđeni serdari i vojvode okupe da vijećaju.

Nije na meni da otkrivam tajne spise iz sefa Srpske akademije nauka, naročito kad me već niko ništa i ne pita. O tome će se tek čuti, kad se Crna Gora otepi od Srbije.

Ženi piscu koja želi da opisuje takve stvari ne preostaje ništa drugo nego da postane muškarac.

Književnost, inače prepunu muškaraca, taj čin baš neće posebno usrećiti, ali će zato grad dobiti još jednog pедера sa bogatim ženskim iskustvom. Pederi sve više zbijaju redove. Na njihovim falangama pozavideo bi im i Aleksandar Makedonski. Dovoljno je podmetnuti dupe pod nečiji kurac pa da neugledna stvarnost zablješti novim, neponovljivim sjajem. Sve odjednom postaje humanistički opravdano i stilski uravnoteženo. Kad zamišljam kako muškarac muškarcu donosi cveće, prostruji mi neka zebnja oko srca, a tek njihov ljubavni zagrljaj! Kurac na kurac nekako ne ide, bodu oči, slažu se, što bi mudri narod rekao, kao rogovu u vreći.

U ženi piscu stalno se smenjuju i dopunjuju obična žena i peder. Kao u nekom brzom vozu na prozorče izviri čas obična žena, čas sa prozora mahne peder. Ne slažu se oni tako loše mada je njihov odnos vrlo zategnut. Tu ljubavi nema niti će je biti, iz sasvim razumljivih razloga. Obična žena u meni voli život, peder je povučen i načitan. Šta inače rade obične žene? Lakiraju nokte, puše cigarete sa filterom, gledaju serije, ponekad se tucaju. Ne znaju one za Mocarta, jebe im se za Dostojevskog i rusku sekiru koja će se iz ruku Raskolnikova obrušiti na babu zelenašicu, baš ih briga za Van Gogovo odsečeno uvo. Probada ih prozeblji jainik dok provetravaju iznajmljenu sobicu u suterenu, zatravljenu gomilom čebića i jastuka na krevetu. Venu same i neudate. Za njih sreće nema, u dušu im se uvlači tuga kad se iz kelneraja kasno vrate kući. Popuše još jednu pred spavanje, duvajući dim kroz suterenski prozor nekom kasnom prolazniku u noge.

Pedera vrlo sekira Van Gogovo odsečeno uvo. On bi čak želeo, s obzirom da ga odbaćeno uvo, vodoravno postavljeno, podseća na organ koji nema a uporno ga priželjkuje, da ga aplicira na određeno mesto. Peder u meni živi za umetnost i obrazovanje. Dok sluša Mocartov Divertimento njemu srce treperi i duša premire, ali ne na mestu kao kod ostalih ljudi nego mnogo niže, u dupetu. On je krhak i prozuckao kao praporac što na tankoj niti visi nad zaleđenom rekomb. Deca mu se smeju dok vrcka i maše ručicama boreći se sa utvarama detinjstva u kojem mu je Deda Mraz dok je delio paketiće, dvaput gurnuo kažiprst u dupe.

Moja obična žena, nazovimo je Ruška, odlazila je subotom da sa prijateljicom popije pivo i malo razgleda okolo. Oko očiju crni podočnjaci, u tašnici kurton, u osmehu izbijen zub. Bivši ju je tukao. Polomio joj je posle noćne smene u kojoj su mu ukrali nove motorcangle, prednji zub. Uvrtao joj je uši, nos, usne, vezivao je za krevet. Tako su mu objasnili stariji. Ženu dobro potucaš, a posle je vežeš za krevet, da miruje, da se lepo ispava i da rađa, jer su Srbiji potrebni novi naraštaji. Ljubav za ljubav, ali porodica mora da ima neku perspektivu.

Ruška u meni nikako da zatrudni. Valjda zbog bolesnog jajnika. Zato su je svi muškarci ostavljali. A tako je želela da bude nečija žena, da nađe sebi muža. Svako je na ovom svetu bio nečija žena. U serijama muževi su se lako nalazili i samo su se smenjivali, u životu je bilo sasvim drukčije. Što je vreme sve više prolazilo, stvari su se sve više komplikovale. Polako su nestajale ljudske slobode, štipkanje za dupe, hvatanje za genitalije.

Jedne kasne noći čula je iza zida komšije, koji se osim povremenih ojkanja za praznike, odavno nisu oglasili. Komšinica je plačnim glasom zapomagala: ...nemoj Mićo, nisam kriva bogami nisam, nemoj kad ti kažem moj Mićo, samo sam sa kolegom popila kafu kad ti kažem, što nisi uzeo seljanku nego si se oženio intelektualkom, moj Mićo. Muškarci su i dalje imali moć u svojim rukama. Žene su se i dalje bojale. Da zatrudne i da ne zatrudne, da se udaju i da se ne udaju, da žive same ili sa svekrvom. Peder u meni plašio se žena i onih koji će prepoznati pedera. Srbijom je vladao strah kod dve trećine stanovništva.

U pivnici, između žene u meni i prijateljice seo je pripiti moler tresnuvši velikom kriglom o drveni sto. Dok je prijateljica tonula u magličaste, žučkaste, pivske oblake, postajući i sama uspavana i žučkasta, moler se sve više primicao. Mirisao je na sveže, tek okrečene pupoljke. Evo već je maj i Ruška poziva molera u suterensku podstanarsku sobicu da popiju još jedno pivo, popričaju o životu i troškovima pa da se na miru potucaju. Moler je skočio kao oparen. Ma šta je tebi, dal si normalna, Srbija u govornima, kome je još do tucanja. Pa je zaždio niz ulicu noseći sa sobom kriglu sa do pola popijenim pivom.

Sledeći je pošao u suterenski sobičak. Sve vreme je sedeo da krevetu milujući mačku, koja muškarcu može da zameni prijatelja, ali ženu nikako. Ruška je napravila musaku od bubaca po starinskom jeftinom receptu. Stavila je sve začine, isprskala sobu dezodoransom od ljubičica, uzalud. Vazduh oko njih, predljubavna atmosfera, mirisala je na uski-sli prdež. I stvari. Suveniri, stare novine, plastično cveće sa suzicom rose na latici, bočice parfema naređane pored ogledala. Gledali su se u oči. Upoznavali su se. Uzalud su se tražili. Prdežljiva magla bila je svuda oko njih. Teška mutna magla koja pada po na-

meštaju i oduzima mu boju i oblik, a čitavoj sobi ukida perspektivu, jer magla ne zna za slikarstvo.

Ruška je otkopčala bluzu usred njegove priče kako već noćima ne može da spava, jer mu iznad glave, da mu jebem mater, drnda zamrzivač. Toliko drnda da sigurno do leta neće oka sklopiti.

Nad Beogradom je svanjivalo. Danima su se komirani sutoni pretapali u noći sa kloniranim Mesecom pa u plava jutra nad kojima su lebdela isparenja musake od bubaca. Svi su se polako na nju navikavali, čak i oni koji su terali modu. Peder u meni je likovao što između žene i muškarca nema večne ljubavi. Pred smradom bubaca nije ustuknuo kao što ne bi ustuknuo ni pred govnetom. Želeo je da sve to zapiše. Kada se sagnuo da podigne olovku, nešto veliko je otpozadi ušlo u njega. (Šta je ako to nije ljubav?) I baš me zanima kako će da počne svoju priču.

